

6.7.67, יום ה'

נסעתי עם פוליה לחצרים למפגן חיל האויר. מהזה נהדר, אבל אילו הייתי שר
בטחון לא הייתי מרשה האקרובטיקה שאמנם המליאה את המסתכלים - אבל יכול היה לקרוח
אסון.

7.7.67, יום ו'

בא אצלי אהוד. שוחח עם האמפיור. "הוד קדושתו" לא השמיע כל התנגדות לכיבוש
ירושלים, אבל להתאונן על יחסנו למוסדות קטוליים כאילו היו מסיונרים. אין הקטולים
עוסקים בנסיונות להמרת דת לא אצל יהודים ולא אצל מוסלמים, פרט

8.7.67, שבת

באו אצלי עתונאי אמריקאי, *Joseph Graeg*, עם סימון. שאלו השאלות הרגילות -
על השטחים הכבושים (או המשוחררים), סיכויי שלום, יחס רוסיה, צרפת ועוד.

9.7.67, יום א'

עלינו לירושלים לשם הקונצרט של ליאונרד ברנשטיין על הר הצופים. אלמלא האבק -
היה הקונצרט מלבב ומקסים. נפגשתי עם הרבה ידידים ואישים שאיני בטלון דוד המלך.
אלמלא המסערה ושני שומרי ראשי לא היו נוחנים אף רגע אחד מנוחה בלחיצת ידים ובבקשת
חתימתי.

בערב ניגשתי לנשיא לפי הזמנתו. הייתי סבור שהוא רוצה לדבר אתי על רפי
ומפאי ושכחתי שטעיתי. דיבר אתי על המעשה שיש לעשות עכשיו בשעה היסטורית זו. סיפר
שחציע כמה הצעות על ישוב ירושלים העתיקה ואמרו לו שכל זאת כבר הצעתי אנכי.
וביקש ממני שאשוחח על כך עם האמריקנים שנמצאים פה: פינקלשטיין, קלוזניק, יעקב
בלוסטיין ואחרים. אמרתי לו שבשעה שיש לנו שתי משימות גורליות - יהודי ירושלים